

dig, saaledes som Forholdene havde udviklet sig: Pengenes stadig synkende Værdi gjorde, at den Erstatning, som man havde sat i 1916, ikke paa nogen mulig Maade kunde siges at være dækkende nu. At faa disse Erstatninger forhøjet er for mig Hovedsagen i det foreliggende Lovforslag, og det er jo ogsaa det, der er det afgørende i Ændringerne her. Det er derfor med nogen Beklagelse, at jeg i Dag har hørt ikke mindst den sidste ærede Taler (Tvede) udtale sig, thi hvis man skulde gaa den Vej, som det ærede Medlem har peget paa, saa det ikke meget lyst ud for en snarlig Gennemførelse af dette efter min Mening saa nødvendige Krav. Ligeledes maa jeg beklage, at det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Kragh), selv om han udtalte sig, hvad der glædede mig meget, for en hurtig Udvalgsbehandling, dog ønskede en hel Række Oplysninger — Oplysninger, som i og for sig ikke er nødvendige for Gennemførelsen af de Krav, der er stilledes i Lovforslaget, men derimod kan bidrage til i høj Grad at synke Udvalgsbehandlingen. Vi fra vor Side kunde vel ogsaa have ønsket mere gennemgribende Forandringer paa Ulykkesforsikringsområdet, men vi resignerer, idet vi maa sige: Her er Krav, som hurtigst muligt maa fremmes; vi maa sørge for, at den Erstatning, der ydes, kommer til at svare nogenlunde til Forholdene, som de har udviklet sig. Derfor har vi for vort Vedkommende kunnet gaa med til meget af det, vi ellers ikke havde ønsket. De Ændringsforslag, der blev stillet i Folketinget fra vort Partis Side i Foræning med de Radikale, var jo meget faa. Om saa godt som alle Ændringerne har hele Udvalget været enigt. Der foreligger kun to Forslag, stilledes af et Flertal, og et enkelt, stillet af et Mindretal; ellers har hele Udvalget været enigt om de stilledes Ændringsforslag. Man kunde da have næret lidt Haab om; naar der var en saadan Enighed i Folketinget, at den ogsaa havde givet sig Udslag her i Tinget, saa at vi hurtigt kunde være naaet frem til Gennemførelsen af dette, efter min Mening saa nødvendige Lovforslag.

Jeg skal ikke kommedybere ind paa Erstatningsreglerne; de er jo gennemgaaede. Naar jeg skulde sige noget om dem, er det det, at de efter min Mening er alt for beskedne. Erstatningerne burde snarere forhøjes, men der vil ikke fra vor Side blive stillet Krav om yderligere Forhøjelser i den Retning. Dog mener jeg rigtignok ikke, man kan hænge sig på, at det vilde medføre Udgifter, thi det er klart, at det vil det; men det

er nødvendige Udgifter og Udgifter, om hvilke det ærede 3die tingvalgte Medlem (Tvede) erklærede, at det ikke var Arbejdsgiverne, der betalte dem, og det er rigtigt; nej, det er hele det samlede Samfund, der kommer til at bære dem. Men jeg tror ganske vist, at Samfundet er nødt til at tage dem paa sig. Naar der saa henvises til Arbejdsløshedslovens Revision, at Dagpengene ved den Lejlighed blev fastsat til lavere Beløb, vil jeg svare, at naar der foreligger Ulykkestilfælde, bør der ydes større Erstatning end under Arbejdsløshed, fordi der stilles større Krav til Hjemmene under Ulykkestilfælde, end der stilles under Arbejdsløshed.

Der er kun to Punkter, hvorom der har været Meningsforskel mellem Folketingets Flertal og Mindretal, og disse Punkter er ogsaa behandlede i Dag. Det ene angaar Indstillingsretten til Arbejderforsikrings-Raadet. Naar man i 1916 tog Sygekassenævnet som Repræsentant for Landbruget, var det et Slags Surrogat, man greb til, fordi man ikke den Gang havde nogen Repræsentation for Landbrugsarbejderne. Nu derimod i 1920, da vi staar med et Landarbejderforbund, der anerkendes som det, med hvilket Arbejdsgiverne maa forhandle om Arbejdslønninger, Arbejdstid og andre Arbejdsforhold, naar det altsaa her er erkendt som Landarbejdernes Repræsentation, er det ganske naturligt, at man ved Lovens Revision giver denne Landarbejdernes faglige Repræsentation samme Indstillingsret, som andre fagligt organiserede Arbejdere har. Jeg havde derfor ikke tænkt mig andet, end at denne lille Ændring med Lethed kunde gennemføres. Jeg beklager i høj Grad, at man fra Flertallets Side her i Tinget synes at ville modsætte sig det, og det samme gælder med Hensyn til Ændringsforslaget om en Tilvænningserstatning. Det forekommer mig, at saaledes som denne Bestemmelse er affattet, er der taget alle mulige Forholdsregler imod, at den kan komme til at virke paa utilfredsstillende Maade. Det er Raadet, der træffer Afgørelsen, og der skal være ganske særlige Forhold til Stede, for at der kan tilkendes en tilskadekommen Tilvænningserstatning. Naar man gennem en saadan Tilvænningserstatning kan virke hen til, at Arbejdslysten og Arbejdsmodet bliver fremmet hos den, der er kommet til Skade, forekommer det mig at være godt. Og der kan ikke være Tvivl om, at naar den tilskadekomne i Begyndelsen, medens han igen skal vænne sig til et Arbejde, kun kan faa en meget lille Arbejdsfor-